

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb – Istok, Turinina 3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu po sucu Ivi Đuratoviću, u pravnoj stvari tužiteljice Đurđice Krznarić iz Zagreba, Zeleni dol 17, OIB: 62828061885, koju zastupa punomoćnica Maja Masnec, odvjetnica u Jastrebarskom, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnica Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne rasprave zaključene 11.06.2026., dana 15. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje da je djelomično ništetna odredba čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3211226433/07 od 20.10.2007., solemniziranog po javnom bilježniku Renati Kutija Kušpilić iz Zagreba pod brojem ovjere OV-29434/2007, sklopljenog između tuženika Zagrebačke banke d.d. i tužiteljice Đurđice Krznarić kao korisnika kredita, u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, i to u odnosu na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužiteljici Đurđici Krznarić naknadi trošak ovog parničnog postupka u iznosu 1.081,55 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 15.07.2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referente stope za 3 postotna poena, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužbom od 11.04.2025. tužiteljica Đurđica Krznarić zatražila je donošenje presude kojom bi se utvrdilo da je ništetna ugovorna odredba iz Ugovora o kreditu od 24.10.2007., temeljem koje odredbe je platila naknadu za obradu kredita.

2. U odgovoru na tužbu tuženik Zagrebačka banka d.d. osporio je osnovanost tužbenog zahtjeva, u bitnom navodeći da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita nije ništetna te ističući prigovor zastare.

3. U provedenom postupku pročitani su Ugovor o kreditu od 20.10.2007. (str. 5-11 spisa), dopis od 03.03.2025. (str. 12 spisa), Opći uvjeti poslovanja (str. 37-41 spisa), Uputa za odobravanje kredita građanima (str. 42-44 spisa) te je saslušana tužiteljica (str. 68-69 spisa).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet parnice je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu temeljem koje je naplaćena naknada za obradu kredita.

6. U postupku nije sporno da su tužiteljica i tuženik sklopili Ugovor o kreditu od 20.10.2007.

7. Sporno je da li je nišetna ugovorna odredba temeljem koje je naplaćena naknada za obradu kredita.

8. Tužiteljica kao ugovorna strana tog ugovora o kreditu (ujedno i potrošač) ima pravni interes u smislu čl. 187. ZPP za postavljanje samo deklaratornog tužbenog zahtjeva utvrđenje ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, neovisno o tome je li uz takav deklaratorni zahtjev mogla postaviti i kakav kondemnatorni zahtjev, pa su stoga neosnovani svi tuženikovi navodi o tome da tužbu treba odbaciti zbog nedostatka pravnog interesa.

9. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu od 20.10.2007. (str. 5-11 spisa) utvrđeno je da je taj ugovor bio sklopljen između tuženika kao kreditora i tužiteljice kao korisnika kredita te da je njime iznos kredita bio utvrđen u kunsnoj protuvrijednosti iznosa 36.000,00 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan isplate (čl. 1.), uz rok otplate 7 godina (čl. 3.), u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju na dan plaćanja (čl. 7.), s time da se radilo o kreditu za adaptaciju stana (čl. 6.).

9.1. Ujedno je u čl. 2. tog Ugovora o kreditu bilo ugovoreno plaćanje svih naknada i troškova u skladu sa Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Između stranaka nije sporno da je upravo temeljem te ugovorne odredbe tuženik tužiteljici naplatio naknadu za obradu kredita.

10. Iz tuženikovog dopisa od 03.03.2025. (str. 12 spisa) proizlazi da je tuženik od tužiteljice dana 30.10.2007. naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 1.577,13 HRK.

11. Iz iskaza tužiteljice Đurđice Krznarić (str. 68-69 spisa), kojem sud u potpunosti vjeruje jer je iskazivala na uvjerljiv način, a sam iskaz je životan i logičan, proizlazi da je predmetni kredit podigla za osobne potrebe radi adaptacije stana u kojem je tada živjela, a gdje i danas živi. Nadalje da je ugovor o kreditu pripremila banka, da se radilo o tipskom ugovoru kojeg su ona i suprug dobili na potpis, da nisu bili upoznati sa mogućnošću pregovaranja o pojedinim ugovornim odredbama, da im prije sklapanja ugovora bankar nije ništa posebno objašnjavao o ugovornoj odredbi koja se odnosi na plaćanje svih naknada i troškova po odluci banke, a nije im rečeno ni na koje troškove se ta naknada odnosi i koja je njena visina.

12. Dovodeći u vezu sadržaj konkretnog ugovora u kreditu sa prihvaćenim iskazom tužiteljice sud utvrđuje da je tužiteljica u svojstvu potrošača (za svoje osobne potrebe) u listopadu 2007. sa tuženikom sklopila predmetni ugovor o kreditu, s time da je taj ugovor bio unaprijed pripremljen od strane tuženika kao banke te tužiteljica nije imala mogućnost utjecati na konkretnu ugovornu odredbu o plaćanju svih naknada i troškova po Odluci banke, nije bila upoznata sa sadržajem te Odluke, niti je tužiteljici bilo

objašnjeno na što se odnosi naknada za obradu kredita odnosno u čemu se sastoje troškovi koje podmiruje plaćanjem te naknade.

12.1. Odluka koju je tuženik tek u ovoj parnici dostavio, kao i Uputa njegovim zaposlenicima, ne predstavljaju dokaz da je konkretna tužiteljica prilikom ugovaranja zaista bila upoznata sa navedenom Odlukom tuženika.

13. Po čl. 96. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 125/2007; dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st. 1.), pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st. 2.), a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st. 4.).

14. Nema nikakve dvojbe da konkretni Ugovor o kreditu 20.07.2007. predstavlja unaprijed formulirani standardni ugovor banke, pa se stoga sukladno čl. 81. st. 2. ZZP presumira da se o ugovornoj odredbi o plaćanju naknada i troškova po Odluci banke nije pojedinačno pregovaralo, a što je uostalom utvrđeno i na temelju tužiteljčinog iskaza, pri čemu tuženik u tijeku postupka niti jednim dokazom nije oborio tu presumpciju u smislu čl. 81. st. 4. ZZP.

15. Neosnovano se tuženik poziva na to da je predmetna ugovorna odredba bila jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime po čl. 99. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, međutim polazeći od definicije ugovora o kreditu iz čl. 1021. ZOO naknada za obradu kredita se ne može smatrati ni predmetom ugovora o kreditu ni njegovom cijenom, pa stoga navedena ugovorna odredba nije isključena iz testa poštenosti u smislu čl. 99. ZZP.

16. Nadalje, sud utvrđuje da navedena ugovorna odredba predstavlja ugovornu odredbu koja, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ta ugovorna odredba nije jasna ni razumljiva budući da potrošač ne može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlazi iz takve ugovorne odredbe. Naime, potrošač se njome na općeniti način obvezuje platiti sve naknade i troškove koji su definirani jednostranom odlukom vjerovnika, bez da je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu određeno na plaćanje kojih točno usluga i troškova se ta odredba odnosi, kao ni koja je njihova visina. K tome, iz ugovora o kreditu ne proizlazi da je tuženik prije sklapanja ugovora o kreditu upoznao tužiteljicu sa sadržajem svoje Odluke o Tarifi naknada za usluge, niti je tuženik to u tijeku postupka dokazao. Na taj način tužiteljica kao potrošač nije imala realnu mogućnost upoznati se niti razumjeti stvarno značenje i ekonomske posljedice predmetne ugovorne odredbe, niti je mogla utvrditi postoji li preklapanje različitih troškova po tom ugovoru. Ne može se razumno pretpostaviti da bi prosječni potrošač u pojedinačnim pregovorima pristao na ovakvu netransparentnu ugovornu odredbu, jer bi time na sebe preuzeo obvezu plaćanja nedefiniranih usluga i troškova u nepoznatoj visini. Stoga sud zaključuje da je tuženik zlorabio okolnost sklapanja

formularnog ugovora kod kojeg nema pojedinačnih pregovora te da nije postupao pošteno ni pravedno sa tužiteljicom kao potrošačem niti je uzeo u obzir njene zakonite interese, i to na način da je tužiteljici kao potrošaču nametnuo predmetnu ugovornu odredbu koju ona u pojedinačnim pregovorima inače ne bi prihvatila, čime je postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja. Nametanjem takve ugovorne odredbe došlo je do znatne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužiteljice kao potrošača, naime opće pravilo obveznog prava je da svaka ugovorna obveza mora biti određena ili makar odrediva. Stoga bi učinak sporne ugovorne odredbe bio takav da tužiteljicu kao potrošača u velikoj mjeri dovodi u nepovoljniji pravni položaj od onog u kojem bi se nalazila po općim pravilima ZOO, jer bez sporne ugovorne odredbe ne bi postojala tužiteljčina obveza plaćanja nepoznatih usluga i troškova u nepoznatoj visini, sa kojima nije bila upoznata prilikom sklapanja ugovora. Time je ozbiljno oštećen tužiteljčin položaj u koji je stavljena na temelju mjerodavnih odredbi ZOO (o tome da svaka obveza mora biti određena ili odrediva), zbog čega sporna ugovorna odredba izaziva znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, zbog čega svi navodi tuženika o suprotnom nisu osnovani.

16. Prema tome konkretna ugovorna odredba temeljem koje je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kredita predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu u smislu čl. 96. st. 1. ZZP, pa je ništetna kako to propisuje čl. 102. ZZP.

17. Stoga je tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti navedene ugovorne odredbe osnovan, pa ga je valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom I. izreke.

18. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u parnici, pa joj je tuženik na temelju čl. 154. st. 1. ZPP dužan naknaditi troškove postupka. Vrijednost predmeta spora iznosi 1.327,22 EUR (naznačena u tužbi), a tužiteljicu je zastupao punomoćnik odvjetnik, pa sukladno čl. 155. ZPP i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023; dalje: Tarifa) ima pravo na naknadu troška za:

- sastav tužbe – 250,00 EUR (Tbr. 7/1);
- sastav podneska od 04.07.2025. – 250,00 EUR (Tbr. 8/1);
- zastupanje na ročištima od 10.03.2026. i 11.06.2026. – po 250,00 EUR (Tbr. 9/1);
- plaćena sudska pristojba na tužbu 26,55 EUR i presudu 55,00 EUR,

što sveukupno iznosi 1.081,55 EUR (sa uračunatim PDV-om), dok tužiteljici u skladu sa čl. 155. st. 1. ZPP nije priznat trošak podneska od 27.02.2026. jer se radilo o ponavljanju ranijih navoda. Stoga je odlučeno kao pod točkom II. izreke.

U Zagrebu 15. srpnja 2026.

Sudac:
Ivo Đuratović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se podnijeti žalba u roku 15 dana, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. odvjetnica Maja Masnec;
2. odvjetnica Margita Kiš Kapetanović.

Broj zapisa: **9-3088a-c9dd4**

Kontrolni broj: **08e1c-eea65-ff97e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.